SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 169/2023-27

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [redacted], [redacted], [redacted], [redacted], zastúpeného JUDr. Davidom Vörošom, advokátom, Landererova 8, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Bratislava III v konaní sp. zn. 49Er/2027/2013 (aktuálne Mestský súd Bratislava IV sp. zn. B3-49Er/2027/2013) o námietkach proti exekúcii takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 49Er/2027/2013 o námietkach proti exekúcii **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Mestskému súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. B3-49Er/2027/2013 **p r i k a z u j e** konať bez zbytočných prieťahov.

3. Sťažovateľovi **p r i z n á v a** finančné zadosťučinenie **2 000 eur**, ktoré **j e** Mestský súd Bratislava IV **p o v i n n ý** vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Mestský súd Bratislava IV **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **442,38 eur** a zaplatiť ich právnemu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e** .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 6. marca 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní sp. zn. 49Er/2027/2013. Navrhuje prikázať okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prieťahov. Požaduje tiež finančné zadosťučinenie 10 500 eur, ako aj náhradu trov konania pred ústavným súdom.

II.

Skutkové východiská

2. Sťažovateľ v napadnutom exekučnom konaní vystupuje v pozícii oprávneného. Návrhom na vykonanie exekúcie sa domáha voči povinnej vymoženia 30 000 eur na základe exekučného titulu, ktorým je notárska zápisnica. Okresnému súdu boli 3. októbra 2013 doručené námietky povinnej proti exekúcii. Povinná spochybňuje vykonateľnosť notárskej zápisnice, tvrdí, že dlh voči oprávnenému nevznikol, oprávnený povinnej pôžičku neposkytol.

3. Okresný súd uznesením zo 7. februára 2014 vydaným vyšším súdnym úradníkom námietkam povinnej voči exekúcii vyhovel. Voči predmetnému uzneseniu podal sťažovateľ odvolanie 28. marca 2014. Vec bola na rozhodnutie o odvolaní predložená krajskému súdu 9. júla 2014. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) 25. septembra 2014 vrátil vec okresnému súdu bez rozhodnutia o odvolaní z dôvodu potreby odstránenia zistených nedostatkov. Okresný súd následne 9. októbra 2014 vec opätovne predložil krajskému súdu, ktorý uznesením z 22. septembra 2015 zrušil uznesenie vyššieho súdneho úradníka zo 7. februára 2014 a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie (z dôvodu nepreskúmateľnosti uznesenia; krajský súd tiež uviedol, že okresný súd sa s obsahom podania povinnej vyrovná aj s ohľadom na petit uplatnený pod bodom V námietok, ktorým sa povinná domáha zastavenia exekúcie podľa § 57 Exekučného poriadku, okresný súd rozhodne tiež o návrhu na odklad exekúcie).

4. Okresný súd uznesením zo 7. decembra 2015 vydaným vyšším súdnym úradníkom (č. l. 125 exekučného spisu) námietky proti exekúcii zamietol a návrh na zastavenie exekúcie zamietol. Ďalším uznesením zo 7. decembra 2015 (č. l. 126 exekučného spisu) odklad exekúcie nepovolil. Proti uzneseniam podala povinná odvolanie.

5. O odvolaní povinnej rozhodol okresný súd uznesením z 25. apríla 2017 vydaným sudcom, ktorým námietkam proti exekúcii vyhovel a exekúciu vyhlásil za neprípustnú (výrok I) a povolil odklad exekúcie do právoplatnosti rozhodnutia o námietkach povinnej (výrok II). Proti uzneseniu z 25. apríla 2017 podal odvolanie sťažovateľ. Vec bola predložená krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní sťažovateľa 13. decembra 2017.

6. Krajský súd uznesením z 26. októbra 2018 zrušil uznesenie okresného súdu z 25. apríla 2017 v odvolaním napadnutom výroku I (o vyhovení námietkam proti exekúcii a vyhlásení exekúcie za neprípustnú). Konštatoval, že sa nestotožnil s právnym záverom okresného súdu o materiálnej nevykonateľnosti notárskej zápisnice, ktorú okresný súd videl v neexistencii dlhu povinnej v čase

spísania notárskej zápisnice. Zrušené rozhodnutie bolo vydané sudcom v režime § 374 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), pričom v dôsledku nadobudnutia účinnosti Civilného sporového poriadku už postup podľa § 374 ods. 4 OSP nie je možný ani v konaniach začatých pred účinnosťou Civilného sporového poriadku. O odvolaní povinnej tak už sudca v právnom režime podľa Civilného sporového poriadku opätovne rozhodnúť nemôže, preto krajský súd nevrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie. V ďalšom procesnom postupe preto bude úlohou okresného súdu predložiť krajskému súdu na rozhodnutie odvolanie povinnej proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka zo 7. decembra 2015 (č. l. 125).

7. Povinná 2. mája 2019 okresnému súdu oznámila, že podala samostatnú žalobu na určenie neplatnosti právneho úkonu a žiada, aby súd vyčkal s rozhodnutím v exekučnej veci do skončenia konania o určenie neplatnosti právneho úkonu.

8. Okresný súd v súlade so závermi krajského súdu vec 16. augusta 2019 predložil krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní povinnej proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka zo 7. decembra 2015. Krajský súd uznesením z 30. októbra 2020 potvrdil uznesenie okresného súdu zo 7. decembra 2015 (č. l. 125) vo výroku II o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie. V odôvodnení okrem iného konštatoval, že pokiaľ okresný súd vo vzťahu k zamietnutiu návrhu na zastavenie exekúcie poukázal na to, že v exekučnom konaní nedisponuje oprávnením preskúmavať okolnosti, ku ktorým došlo pred vydaním exekučného titulu, jeho právny záver je vecne správny. Okresný súd správne uviedol, že povinná podpisom notárskej zápisnice uznala právny základ, ako aj výšku vymáhaného nároku. Exekučný súd nie je povinný tento procesný exekučný titul preskúmať. Pokiaľ ido o výrok I napadnutého uznesenia, ktorým boli zamietnuté námietky povinnej proti exekúcii, včasným podaním odvolania povinnou v režime Občianskeho súdneho poriadku došlo k zrušeniu predmetného výroku zo zákona v súlade s § 374 ods. 4 OSP. Na rozhodnutie o námietkach je preto príslušný sudca okresného súdu. Krajský súd v tejto súvislosti odkázal na dôvody a závery vyplývajúce z ods. 17 až 25 uznesenia krajského súdu z 26. októbra 2018, s ktorými sa bude okresný súd povinný pri rozhodovaní o námietkach vyrovnať.

9. Vec sa po vydaní uznesenia krajského súdu z 30. októbra 2020 nachádzala na okresnom súde od 22. decembra 2020. Okresný súd zisťoval stav civilného sporového konania iniciovaného povinnou o určenie neplatnosti právneho úkonu (12. októbra 2021, 8. marca 2023, 20. novembra 2023)

10. Na žiadosť Okresného súd Bratislava I z 23. marca 2022 bol exekučný spis zapožičaný na nahliadnutie ku konaniu sp. zn. 15C/40/2019 (konanie o žalobe povinnej o určenie neplatnosti právneho úkonu), pričom okresnému súdu bol vrátený 30. decembra 2022.

11. Dňa 1. júna 2023 nadobudol účinnosť zákon č. 150/2022 Z. z. o zmene a doplnení niektorých zákonov v súvislosti s novými sídlami a obvodmi súdov (tzv. nová súdna mapa), ktorým bol v čl. VIII zmenený aj zákon č. 371/2004 Z. z. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky a o zmene zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 371/2004 Z. z.“). Podľa § 18n ods. 2 písm. d) zákona č. 371/2004 Z. z. v znení účinnom od 1. júna 2023 prechádza výkon súdnictva v ostatných veciach z Okresného súdu Bratislava I, Okresného súdu Bratislava II, Okresného súdu Bratislava III a Okresného súdu Bratislava V na Mestský súd Bratislava IV. V dôsledku uvedeného exekučná vec sťažovateľa pôvodne vedená na okresnom súde pod sp. zn. 49Er/2027/2013 prešla s účinnosťou

od 1. júna 2023 na Mestský súd Bratislava IV (ďalej len „mestský súd“), kde je vedená pod sp. zn. B3-49Er/2027/2013.

III.

Argumentácia sťažovateľa

12. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie, že okresný súd v napadnutom konaní postupuje nesprávne, neefektívne. Napadnuté konanie je vedené od 3. júla 2013. Sťažovateľ rekapituluje chronológiu napadnutého konania a namieta, že okresný súd do podania ústavnej sťažnosti nerozhodol v zmysle uznesenia krajského súdu z 26. októbra 2018 a 30. októbra 2020. O námietkach povinnej proti exekúcii tak nie je právoplatne rozhodnuté takmer 10 rokov od začatia napadnutého konania. Vec nie je skutkovo ani právne zložitá, sťažovateľ k vzniku prieťahov neprispel.

IV.

Vyjadrenie mestského súdu a replika sťažovateľa

IV.1. Vyjadrenie mestského súdu:

13. Mestský súd vo svojom vyjadrení konštatuje, že povinná spochybňuje exekučný titul, pričom sa žalobou podanou pôvodne Okresnému súdu Bratislava I domáha určenia neplatnosti právneho úkonu a táto skutočnosť zakladá dôvod, pre ktorý bol povolený odklad exekúcie. V dôsledku povolenia odkladu exekúcie lehoty neplynú, odklad predstavuje prekážku ďalšieho postupu súdu v napadnutom konaní. Sťažovateľ svojím postupom prieťahy nespôsobil. Okresný súd rozhodoval v zmysle jednotlivých procesných úkonov bez zbytočných prieťahov. Mestský súd v závere poukázal na zaťaženosť sudcov, ktorí konali v napadnutom konaní, ako aj na súdnu mapu účinnú od 1. júna 2023, ktorá spôsobila zaťaženosť a mala vplyv na organizáciu práce nielen jednotlivých súdov, ale aj na novovytvorený mestský súd.

IV.2. Replika sťažovateľa:

14. Sťažovateľ vo svojej replike uviedol, že aj na základe vyjadrenia mestského súdu považuje ústavnú sťažnosť za dôvodnú v celom rozsahu. Po vydaní uznesenia krajského súdu z 26. októbra 2018 okresný súd nekonal a nerozhodol. K dnešnému dňu táto nečinnosť trvá viac ako 5 rokov, rozhodovanie o námietkach trvá celkovo 10 rokov. Všeobecný poukaz na zaťaženosť jednotlivých sudcov nie je pri takto dlhotrvajúcich prieťahoch akceptovateľný. Finančné zadosťučinenie môže aspoň čiastočne reparovať neefektívny postup všeobecných súdov.

V.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

15. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (ako aj čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd) osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESĽP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv neexistuje zásadnejšia odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

16. Základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov súdom sa vzťahuje aj na konanie o výkon rozhodnutia a rozhodovanie súdu v exekučnom konaní (napr. III. ÚS 15/03),

keďže nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa Exekučného poriadku je súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 143/02, IV. ÚS 292/04) a ústava v čl. 48 ods. 2 takéto konania z povinnosti súdov konať bez zbytočných prieťahov nevyníma. Aj podľa názoru ESĽP by právo na súdnu ochranu zostalo iluzórnym, keby vnútroštátny právny poriadok umožňoval, aby konečné súdne rozhodnutie ostalo „neúčinné" na škodu jednej zo strán. Výkon rozsudku alebo rozhodnutia súdu treba považovať za integrálnu súčasť procesu v zmysle čl. 6 dohovoru (obdobne III. ÚS 15/03, IV. ÚS 551/2013).

17. Ústavný súd vo vzťahu k okolnostiam tejto veci konštatuje, že špecifikom exekučného konania (napr. II. ÚS 349/2017, IV. ÚS 60/2018) je to, že exekučné konanie je spravidla „v rukách" súdneho exekútora a exekučný súd v rámci exekučného konania koná a rozhoduje len na základe procesných návrhov účastníkov exekučného konania, resp. súdneho exekútora, preto namietať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru možno na ústavnom súde vo vzťahu k exekučnému súdu len vtedy, ak tento má reálne o čom rozhodovať.

18. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESĽP v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval aj ústavnú sťažnosť sťažovateľa.

19. Zbytočné prieťahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou orgánu verejnej moci, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, t. j. takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty strán konania (m. m. II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

20. Pri posudzovaní prvého kritéria – zložitosti veci, ústavný súd dospel k záveru, že ide o vec, ktorá nevykazuje črty mimoriadnej skutkovej či právnej zložitosti a tvorí bežnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov.

21. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v napadnutom konaní, ústavný súd nezistil takú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v priebehu konania k zbytočným prieťahom.

22. Pokiaľ ide o samotný postup okresného súdu, tento ústavný súd vyhodnotil ako poznačený nečinnosťou aj neefektívnou činnosťou. Okresný súd konal neefektívne, keď k predloženiu veci krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní sťažovateľa z 28. marca 2014 došlo 9. októbra 2014 (po tom, čo okresný súd odstránil pochybenia vymedzené v prípise krajského súdu z 25. septembra 2014), pričom uznesenie okresného súdu zo 7. februára 2014 bolo krajským súdom zrušené z dôvodu nepreskúmateľnosti. Nečinný bol od doručenia vyjadrenia sťažovateľa k odvolaniu povinnej (1. apríla 2016) do 25. apríla 2017, keď bolo vydané uznesenie sudcu okresného súdu o vyhovení námietkam, vyhlásení exekúcie za neprípustnú a bol povolený odklad exekúcie do *„právoplatného skončenia rozhodnutia o námietkach povinnej"*. Neefektivitu okresného súdu badať tiež pri predkladaní veci krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní povinnej v zmysle

záverov uznesenia krajského súdu z 28. októbra 2018, keď bola vec krajskému súdu predložená 16. augusta 2019. Ďalej ústavný súd uvádza, že krajský súd v uznesení z 30. októbra 2020 konštatoval, že o námietkach povinnej proti exekúcii je príslušný rozhodnúť sudca okresného súdu. Okresný súd však po vydaní uznesenia krajského súdu z 30. októbra 2020, ktoré prevzal 22. decembra 2020, o námietkach povinnej proti exekúcii (a dosiaľ ani mestský súd ako nástupnícky súd) nerozhodol (po decembri 2020 sa spis vo veci sťažovateľa nenachádzal v dispozičnej sfére okresného súdu od 23. marca 2022 do 30. decembra 2022, keď bol zapožičaný k nahliadnutiu k sporovému konaniu o určenie neplatnosti právneho úkonu, čo predstavuje prekážku objektívne brániacu okresnému súdu rozhodnúť o námietkach). Konanie o námietkach povinnej proti exekúcii ani po takmer 10 rokoch nie je právoplatne skončené, pričom v rámci tohto obdobia sa spis nenachádzal v dispozičnej sfére okresného súdu približne 4 roky a 4 mesiace.

23. Pokiaľ mestský súd poukazuje na okolnosť, že v napadnutom konaní bol právoplatne povolený odklad exekúcie, ústavný súd uvádza, že odklad exekúcie bol povolený uznesením okresného súdu z 25. apríla 2017 do právoplatnosti rozhodnutia o námietkach povinnej s poukazom na § 56 ods. 2 Exekučného poriadku z dôvodu, že okresný súd námietkam vyhovel a vyhlásil exekúciu za neprípustnú (výrok uznesenia z 25. apríla 2017 o vyhovení námietkam a vyhlásení exekúcie za neprípustnú bol na základe odvolania sťažovateľa zrušený uznesením krajského súdu z 26. októbra 2018, pozn.), a nie do právoplatného skončenia civilného sporového konania o žalobe povinnej o určenie neplatnosti právneho úkonu. Prekážka rozhodovania okresného súdu o námietkach povinnej proti exekúcii tak z dôvodu povolenia odkladu exekúcie nie je daná. Pre úplnosť ústavný súd uvádza, že odklad exekúcie bol povolený uznesením okresného súdu z 25. apríla 2017, pričom povinná iniciovala civilné sporové konanie v roku 2019, z časových súvislostí je teda zrejmé, že povolenie odkladu exekúcie uznesením okresného súdu z 25. apríla 2017 sa nemohlo viazať na právoplatné skončenie sporového konania o neplatnosť právneho úkonu.

24. V súvislosti s argumentáciou mestského súdu poukazujúcou na personálne, organizačné aspekty týkajúce sa okresného súdu, na dôsledky účinnosti novej súdnej mapy, ústavný súd zotrváva na svojej judikatúre, podľa ktorej takéto okolnosti v zásade nie sú dôvodom neuznania základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Zmyslom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov nie je pomenovanie príčin prieťahov v konaní alebo vyvodenie zodpovednosti vo vzťahu k stranám, ich advokátom, sudcom, súdnej administratíve, predsedom súdov či k rezortnému ministerstvu. Rovnako účelom ústavnej sťažnosti nie je dospieť k záveru, či príčiny majú objektívny alebo subjektívny charakter (III. ÚS 103/2021).

25. Po preskúmaní obsahu spisu okresného súdu ústavný súd konštatuje, že postup okresného súdu v napadnutom konaní je poznačený prieťahmi, ktoré je možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Preto vyslovil porušenie práv sťažovateľa zaručených uvedenými ustanoveniami (bod 1 výroku tohto nálezu).

26. Keďže v napadnutom konaní dosiaľ nedošlo k právoplatnému rozhodnutiu o námietkach povinnej proti exekúcii, ústavný súd podľa čl. 127 ods. 2 ústavy prikázal, aby nástupnícky mestský súd v napadnutom konaní konal bez zbytočných prieťahov (bod 2 výroku tohto nálezu).

27. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

28. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti žiada o priznanie finančného zadosťučinenia v sume 10 500 eur, ktoré považuje za primerané okolnostiam veci, pochybeniu okresného súdu.

29. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

30. Pri rozhodovaní o finančnom zadosťučinení ústavný súd prihliadal na konštatovanú nečinnosť a neefektívnu činnosť okresného súdu, charakter napadnutého konania, výšku vymáhanej pohľadávky, ďalšie konkrétne okolnosti prípadu. Považuje za primerané priznať sťažovateľovi finančné zadosťučinenie vo výške 2 000 eur za prieťahy v konaní spôsobené postupom okresného súdu, ktoré bude povinný uhradiť ako nástupnícky súd mestský súd (bod 3 výroku nálezu). Vzhľadom na to, že sťažovateľ žiadal priznať finančné zadosťučinenie v sume 10 500 eur, ústavný súd ústavnej sťažnosti vo zvyšnej časti nevyhovel (bod 5 výroku nálezu).

VI.

Trovy konania

31. Ústavný súd priznal sťažovateľovi [§ 73 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)] nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 442,38 eur (bod 4 výroku nálezu).

32. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov [§ 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c), § 16 ods. 3]. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2023 je 208,67 eur a hodnota režijného paušálu je 12,52 eur. Sťažovateľovi vznikol nárok na náhradu trov konania za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2023 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti ústavnému súdu). Pokiaľ ide o repliku sťažovateľa zo 6. decembra 2023, ústavný súd za tento úkon právnej služby náhradu trov nepriznal, pretože replika nepriniesla nové skutočnosti alebo informácie, ktoré by ústavnému súdu neboli už skôr známe.

33. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je mestský súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. decembra 2023

Robert Šorl
predseda senátu